

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (második tanács)

2021. szeptember 22.*

„Európai uniós védjegy – Felszólalási eljárás – A chic ÁGUA ALCALINA 9,5 PH európai uniós ábrás védjegy bejelentése – CHIC BARCELONA korábbi európai uniós szövegdjegy – Viszonylagos kizáró ok – Az összetéveszthetőség hiánya – Az (EU) 2017/1001 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja”

A T-195/20. sz. ügyben,

a **Sociedade da Água de Monchique, SA** (székhelye: Caldas de Monchique [Portugália], képviseli: M. Osório de Castro ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviselek: A. Folliard-Monguiral, I. Ribeiro da Cunha és J. Crespo Carrillo, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az EUIPO fellebbezési tanácsa előtti eljárásban:

Pere Ventura Vendrell (lakóhelye: Sant Sadurni d'Anoia [Spanyolország]),

az EUIPO negyedik fellebbezési tanácsának a P. Ventura Vendrell és a Sociedade da Água de Monchique közötti felszólalási eljárással kapcsolatban 2020. január 20-án hozott határozata (R 2524/2018-4. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács),

tagjai: V. Tomljenović elnök (előadó), F. Schalin és P. Škvařilová-Pelzl bírák,

hivatalvezető: Juhász-Tóth A. tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2020. április 6-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2020. szeptember 25-én benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a 2021. március 15-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: portugál.

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2017. július 25-én a felperes, a Sociedade Água de Monchique, SA az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK módosított tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.; helyesbítés: HL 2017. L 142., 104. o.; helyébe lépett az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet [HL 2017. L 154., 1. o.]) alapján európai uniós védjegybejelentést nyújtott be az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalához (EUIPO).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a következő ábrás megjelölés volt:

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 32. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, amelyek az alábbi leírásnak felelnek meg: „alkoholmentes italok; palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)”.

4 A védjegybejelentést az *Európai Uniós Védjegyértéktörvény* 2017. október 19-i 2017/199. számában tették közzé.

5 2018. január 17-én Pere Ventura Vendrell a 2017/1001 rendelet 46. cikke alapján felszólalást terjesztett elő a bejelentett védjegyek a fenti 3. pontban említett áruk tekintetében történő lajstromozásával szemben.

6 A felszólalást többek között a 2017. november 1-jén a 33. osztályba tartozó, az alábbi leírásnak megfelelő áruk vonatkozásában 16980195. számon lajstromozott CHIC BARCELONA korábbi európai uniós szóvédjegyre alapította: „alkoholos italok (sörök kivételével); borok; habzóbor, pezsgő; likőrök; szeszes italok; brandy, borpárlat”.

7 A felszólalás alátámasztásaként hivatkozott ok a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában (jelenleg a 2017/1001 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja) foglalt ok volt.

8 2018. október 29-i határozatával a felszólalási osztály helyt adott a felszólalásnak annyiban, amennyiben az a bejelentett védjeggyel érintett, 32. osztályba tartozó „alkoholmentes italok” ellen irányult. E tekintetben rámutatott többek között arra, hogy a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő, 32. osztályba tartozó „alkoholmentes italok” csekély mértékben hasonlóak a korábbi védjeggyel érintett, 33. osztályba tartozó „alkoholos italokhoz (sörök kivételével)”. Ezen áruk tekintetében tehát fennáll az összetévesztés veszélye.

9 Ezzel szemben az összetéveszthetőség hiánya miatt elutasította a felszólalást annyiban, amennyiben a felszólalást a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő, 32. osztályba tartozó „palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)” leírású árukkal szemben terjesztették elő. E tekintetben a felszólalási osztály lényegében többek között azt állapította meg, hogy ezen áruk különböznek a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő, 33. osztályba tartozó

áruktól. Olyan árukról van szó, amelyek jellege, célja és használata eltérő. Ezenkívül ezen árukat eltérő alkalmakkor használják, különböző árkategóriáknak felelnek meg, és nem azonos kereskedelmi eredetűek.

- 10 2018. december 19-én P. Ventura Vendrell a 2017/1001 rendelet 66–71. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az EUIPO-hoz a felszólalási osztály határozatával szemben, amelyben e határozat hatályon kívül helyezését kérte annyiban, amennyiben az a felszólalását elutasította. Fellebbezésének alátámasztására P. Ventura Vendrell többek között arra hivatkozott, hogy hasonlóság áll fenn a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő, 32. osztályba tartozó „palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)” leírású áruk és a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő, 33. osztályba tartozó áruk között. Véleménye szerint tehát azon áruk tekintetében is meg kell állapítani az összetéveszthetőséget, amelyek vonatkozásában a felszólalási osztály a felszólalást elutasította.
- 11 2020. január 20-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az EUIPO negyedik fellebbezési tanácsa a fellebbezésnek teljes egészében helyt adott. Lényegében először is úgy ítélte meg, hogy csekély mértékű hasonlóság áll fenn a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő, 32. osztályba tartozó „palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)” leírású áruk és a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő, 33. osztályba tartozó „alkoholos italok” leírású áruk között. Másodszer a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy az ütköző védjegyek nagy fokú vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlóságot mutatnak. E két megállapítás alapján a fellebbezési tanács kimondta, hogy fennáll az összetéveszthetőség a 2017/1001 rendelet 8. cikkének (1) bekezdése alapján, amely rendelkezés álláspontja szerint a jelen ügyben alkalmazandó.

A felek kérelmei

- 12 A tárgyaláson való részleges elállást követően a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
 - helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;
 - az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére.
- 13 Az EUIPO azt kéri, hogy a Törvényszék:
 - adjon helyt a keresetnek mint elfogadhatónak;
 - a feleket a rájuk háruló arányban kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

Az EUIPO első kereseti kérelméről

- 14 Az EUIPO első kereseti kérelme („adjon helyt a keresetnek mint elfogadhatónak”) a következő észrevételeket teszi szükségessé.
- 15 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUIPO nem köteles módszeresen megvédeni a fellebbezési tanácsok valamennyi megtámadott határozatát, vagy kötelező jelleggel minden esetben kérni az e határozatok ellen benyújtott keresetek elutasítását (lásd: 2019. május 7-i

mobile.de kontra EUIPO [Szövegbuborékban látható autó ábrázolása] ítélet, T-629/18, EU:T:2019:292, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Szintén az állandó ítélkezési gyakorlat szerint nincs akadálya annak, hogy az EUIPO csatlakozzon a felperes valamely kereseti kérelméhez, vagy hogy a döntést a Törvényszék mérlegelésére bízza, ez utóbbi tájékoztatása érdekében minden olyan érvet előterjesztve, amelyet megfelelőnek tart. Ezzel szemben, az EUIPO nem kérheti a fellebbezési tanács határozatának hatályon kívül helyezését vagy megváltoztatását a keresetlevélben nem szereplő ponttal kapcsolatban, illetve nem terjeszthet elő a keresetlevélben fel nem hozott jogalapot (lásd: 2020. április 29-i Lidl Stiftung kontra EUIPO – Plásticos Hidrosolubles [green cycles] ítélet, T-78/19, nem tették közzé, EU:T:2020:166, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 16 A jelen ügyben az EUIPO első kereseti kérelme elfogadható, amennyiben e kérelem és az annak alátámasztására kifejtett érvek nem terjednek túl a felperes által előterjesztett kereseti kérelmeken és jogalapokon.
- 17 Ezenfelül igaz, hogy – amint az a felperes által a keresetlevelében felhozott érvek és az EUIPO által e tekintetben adott válaszok együttes olvasatából következik – a felek egyetértének bizonyos, az ügy érdemére vonatkozó kérdésekben (lásd az alábbi 37. és 38. pontot). Ráadásul azok a fent említett kérdések, amelyekben a felek egyetértének, a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését vonhatják maguk után (lásd az alábbi 79. pontot). E körülmények ellenére azonban a kereset nem vált okafogyottá. A megtámadott határozatot ugyanis az ügy iratai alapján a fellebbezési tanács nem módosította, és nem is vonta vissza. Az EUIPO nem rendelkezik sem erre vonatkozó jogkörrel, sem pedig azzal a jogkörrel, hogy erre vonatkozó utasítást adjon a fellebbezési tanácsoknak, amelynek függetlenségét a 2017/1001 rendelet 166. cikkének (7) bekezdése biztosítja. Következésképpen a Törvényszék nem mentesül az alól, hogy a megtámadott határozat jogszerűségét a keresetlevélben szereplő jogalapok tekintetében megvizsgálja, ezért a keresetről továbbra is szükséges határozni.

Az ügy érdeméről

- 18 Előjáróban meg kell jegyezni, hogy a szóban forgó lajstromozási kérelem benyújtásának időpontjára, azaz 2017. július 25-re tekintettel, amely az alkalmazandó anyagi jog meghatározása céljából döntő jelentőségű, a jelen jogvitára a 207/2009 rendelet anyagi jogi rendelkezései irányadók (lásd ebben az értelemben: 2014. május 8-i Bimbo kontra OHIM ítélet, C-591/12 P, EU:C:2014:305, 12. pont; 2020. június 18-i Primart kontra EUIPO ítélet, C-702/18 P, EU:C:2020:489, 2. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 19 Mivel a jelen ügyben alkalmazandó releváns anyagi jogi rendelkezések mind a 207/2009 rendeletből, mind a 2017/1001 rendeletből következő változatukban azonosak, a jelen eljárás szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a felek ez utóbbi rendelet rendelkezéseire hivatkoztak, és érveiket úgy kell értelmezni, hogy azok a 207/2009 rendelet releváns rendelkezésein alapulnak (2020. október 5-i nanoPET Pharma kontra EUIPO – Miltenyi Biotec [viscover] ítélet, T-264/19, nem tették közzé, EU:T:2020:470, 23. pont).
- 20 Keresete alátámasztása érdekében a felperes egyetlen, a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalapra hivatkozik.
- 21 A 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi

védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint a védjeggyel megjelölt áruk vagy szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt. Az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjeggyel.

- 22 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint fennáll az összetévesztés veszélye, ha a vásárlóközönség azt hiheti, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól, vagy adott esetben gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak. Ugyanezen ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőséget átfogóan kell értékelni az alapján, hogy az érintett vásárlóközönség milyen képet alkot a megjelölésről és a szóban forgó árukról vagy szolgáltatásokról, és figyelembe kell venni valamennyi, az adott ügyre jellemző tényezőt, különösen a megjelölések és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága közötti kölcsönös függőséget (lásd: 2003. július 9-i Laboratorios RTB kontra OHIM – Giorgio Beverly Hills [GIORGIO BEVERLY HILLS] ítélet, T-162/01, EU:T:2003:199, 30–33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 23 Amennyiben a korábbi védjegy oltalma az Európai Unió egészére kiterjed, az ütköző védjegyeknek a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások fogyasztói által történő észlelését e területen kell figyelembe venni. Emlékeztetni kell azonban arra, hogy a közösségi védjegyként történő lajstromozás megtagadásához elegendő, ha az Unió egy részében fennáll a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti viszonylagos kizáró ok (lásd ebben az értelemben: 2006. december 14-i Mast-Jägermeister kontra OHIM – Licorera Zacapaneca [VENADO kerettel és társai] ítélet, T-81/03, T-82/03 és T-103/03, EU:T:2006:397, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 24 A 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazásában az összetéveszthetőség előfeltétele, hogy az ütköző védjegyek azonosak vagy hasonlóak legyenek, és hogy az általuk jelölt áruk vagy szolgáltatások azonosak vagy hasonlóak legyenek. E feltételeknek együttesen kell teljesülniük (lásd: 2009. január 22-i Commercy kontra OHIM – easyGroup IP Licensing [easyHotel] ítélet, T-316/07, EU:T:2009:14, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

A kereset tárgyát képező árukról

- 25 Először is hangsúlyozni kell, hogy a 32. osztályba tartozó, a bejelentett védjeggyel érintett „alkoholmentes italok” (lásd a fenti 3. pontot) nem képezik a kereset tárgyát. Ezen áruk a fellebbezési tanács előtti eljárás keretében benyújtott fellebbezés tárgyát sem képezték. E helyzet áll fenn, mivel először is ezen áruk tekintetében a felszólalási osztály helyt adott Pere Ventura Vendrell felszólalásának, így a 2017/1001 rendelet 67. cikkének megfelelően, amely a fellebbezési tanácshoz benyújtott fellebbezése benyújtásának időpontjában, azaz 2018. december 19-én alkalmazandó (lásd a fenti 10. pontot), e kereset nem vonatkozott ezekre az árukra. A 2017/1001 rendelet 67. cikke szerint lényegében csak akkor támadható meg a fellebbezési tanács előtt az alacsonyabb fokú szervezeti egység határozata, ha e határozat valamely igényt vagy kérelmet elutasított. Másodszor, a felperes a maga részéről nem terjesztett elő – akár fellebbezés, akár csatlakozó fellebbezés formájában – olyan jogorvoslatot a fellebbezési tanács előtt, amely a fellebbezés hatályát kiterjesztette volna azon áruk összességén túlra, amelyek a P. Ventura Vendrell által benyújtott fellebbezés folytán már a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát képezték. Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a felszólalási osztály határozata jogerőssé vált annyiban, amennyiben e határozat a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő, 32. osztályba tartozó „alkoholmentes italokra” vonatkozott (lásd a fenti 3. pontot).

- 26 Másodszor meg kell állapítani, hogy amikor a fellebbezési tanács a 33. osztályba tartozó azon árukra hivatkozott, amelyeket a 32. osztályba tartozó árukkal össze kell hasonlítani, a fenti 6. pontban említett valamennyi italt említette, nem csak „alkoholos italokat (sörök kivételével)”.
- 27 Amint ugyanis az EUIPO irataiból kitűnik, az EUIPO fellebbezési tanácsa előtti eljárásban részt vevő másik fél a 2018. december 19-i fellebbezésében nemcsak említette az „alkoholos italokat (sörök kivételével)”, hanem ragaszkodott ahhoz is, hogy sor kerüljön a bejelentett védjeggyel érintett áruk, különösen a borok összehasonlítására. E tény a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 7. pontjában említette. Ezenkívül a megtámadott határozat 23. pontjában a fellebbezési tanács rámutatott arra, hogy álláspontja szerint az „alkoholos italok (sörök kivételével)» kifejezéssel a korábbi védjegy oltalma nemcsak a magas alkoholtartalmú árukra terjedt ki, hanem az olyan alacsony alkoholtartalommal rendelkező árukra is, mint a sangria, az almabor vagy az alkoholtartalmú és alkoholmentes italok olyan keverékei és párosításai, mint például a vermut szódával, a whisky kólával vagy a pastis vízzel”.
- 28 Márpedig a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő „szeszes italok; brandy, borpárlat” elnevezésű áruk magas alkoholtartalmú áruk, míg a „borok; habzóbor, pezsgő; likőrök” alacsony alkoholtartalommal rendelkező áruk. A megtámadott határozat mögött tehát az a gondolatmenet húzódott meg, hogy az „alkoholos italok (sörök kivételével)” olyan árucsoport szélesebb kategóriájába tartoznak, amelybe szintén és szükségszerűen beletartoznak a „borok; habzóbor, pezsgő; likőrök; szeszes italok; brandy, borpárlat” elnevezésű áruk.
- 29 Egyébiránt a felperes is ily módon értelmezi azt, amint az a keresetlevél 23. és 25. pontjából következik.
- 30 Hozzá kell tenni azt is, hogy megállapítást nyert, hogy a 33. osztály leírásának világos és egyértelmű szövegéből az következik, hogy az magában foglal minden alkoholos italt, a sörök kivételével (2008. június 18-i Coca-Cola kontra OHIM – San Polo [MEZZOPANE] ítélet, T-175/06, EU:T:2008:212, 74. pont).
- 31 Következésképpen az egyértelműség érdekében meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben a kereset tárgyát képező áruk egyrészt a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő, 32. osztályba tartozó „palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)” leírású áruk, másrészt fenti 6. pontban említett, a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő, 33. osztályba tartozó valamennyi áru (a továbbiakban együtt: szóban forgó áruk).

Az érintett vásárlóközönségről és az általa tanúsított figyelem szintjéről

- 32 Az ítélezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőség átfogó értékelésénél az érintett árukatérgória átlagos fogyasztóját kell figyelembe venni, aki szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő. Tekintettel kell lenni arra is, hogy az átlagos fogyasztó figyelme a kérdéses áruk vagy szolgáltatások kategóriájától függően változó lehet (lásd: 2007. február 13-i Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma [RESPICUR] ítélet, T-256/04, EU:T:2007:46, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).
- 33 A megtámadott határozat 17. pontjában a fellebbezési tanács rámutatott arra, hogy a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő, 33. osztályba tartozó árukat a nagyközönségnek szánják. Ez a közönség szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő. A megtámadott határozat 18. pontjából kitűnik, hogy a fellebbezési tanács szerint a bejelentett védjeggyel érintett, 32. osztályba tartozó árukat szintén a nagyközönségnek szánják. Ezen áruk fogyasztása és

vásárlása során a nagyközönség legfeljebb közepes és rendszerint alacsony szintű figyelmet tanúsít. Végül a megtámadott határozat 31. és 43. pontjából hallgatólagosan kitűnik, hogy az érintett vásárlóközönség a spanyol nyelvű közönség, és az érintett terület az Unió területe.

- 34 El kell fogadni a fellebbezési tanács ezen megállapításait, amelyeket egyébként a felperes sem vitat.

Az áruk összehasonlításáról

- 35 A megtámadott határozat 29. pontjában a fellebbezési tanács megállapította, hogy a hozzá benyújtott „fellebbezés tárgyát képező vitatott áruk”, vagyis a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő, 32. osztályba tartozó „palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)” leírású áruk csekély mértékű hasonlóságot mutatnak a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő, 33. osztályba tartozó „alkoholos italokkal (sörök kivételével)”, emlékeztetve arra, hogy ez az árukategória magában foglalja többek között az ugyanezen védjegy árujegyzékében szereplő „borok; habzóbor, pezsgő; likőrök; szeszes italok; brandy, borpárlat” elnevezésű árukat (lásd a fenti 26–31. pontot).
- 36 A megtámadott határozat 29. pontjában szereplő következtetés levonása érdekében a fellebbezési tanács először is azt állította, hogy a „palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)” elnevezésű italok és a felszólalás alapját képező bizonyos áruk, így az „alkoholos italok (sörök kivételével)” emberi fogyasztásra szánt folyadékok. Ennélfogva mind azonos jellegűek (lásd a megtámadott határozat 22. pontját). Ezt követően, a fellebbezési tanács szerint tehát az „alkoholos italok (sörök kivételével)” kifejezéssel érintett áruk közül egyesek részben olyan áruk, amelyek többek között a szomjúság oltását szolgálják, és amelyek ennélfogva bizonyos mértékben versengők (lásd a megtámadott határozat 23. pontját). Ezenkívül a fellebbezési tanács szerint az a körülmény, hogy a szóban forgó áruk alkoholt tartalmaznak vagy alkoholmentesek, bár releváns, nem tekinthető döntőnek annak meghatározása szempontjából, hogy a szóban forgó áruk az érintett vásárlóközönség képzetében azonos vagy egymáshoz kapcsolódó kereskedelmi származással rendelkezhetnek-e (lásd a megtámadott határozat 25. pontját). Kétségtelen, hogy a korábbi védjeggyel érintett alkoholtartalmú italokat általában különleges alkalmakkor és társasági vagy családi összejöveteleken fogyasztják, míg az ásványvíz és a palackozott víz igen nagyszámú személy számára mindennapi fogyasztási cikk. Ez a körülmény azonban nem jelenti azt, hogy a szóban forgó áruk között semmiféle „hasonlóság” nem áll fenn (lásd a megtámadott határozat 26. pontját). Végül a fellebbezési tanács szerint, még ha az átlagos fogyasztó érzékeli is a víz és az alkoholtartalmú italok (beleértve az alacsony alkoholtartalmú italokat is) közötti különbséget, a Törvényszék már megállapította, hogy ezek az eltérések nem elegendőek az alkoholtartalmú italok, valamint az ásványvizek és a palackozott vizek közötti csekély mértékű hasonlóság kizárásához. E tekintetben a fellebbezési tanács a 2005. március 9-i Osotspa kontra OHIM Distribution & Marketing (Hai) ítélet (T-33/03, EU:T:2005:89) 46. pontjára és a 2011. október 5-i Cooperativa Vitivinícola Arousana kontra OHIM – Sotelo Ares (ROSALIA DE CASTRO) ítélet (T-421/10, nem tették közzé, EU:T:2011:565) 31. és 32. pontjára utal (lásd a megtámadott határozat 27. pontját).
- 37 A felperes álláspontja szerint a fellebbezési tanács ezen megállapításai tévesek. Megjegyzi, hogy egyrészt a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő áruk jellege, másrészt pedig a korábbi védjegy árujegyzékében érintett alkoholtartalmú italok jellege különböző az alkoholnak az összetételükben való jelenléte vagy hiánya, valamint alapvető összetevőik, előállítási módjuk, színük, illatuk és ízük miatt. A fellebbezési tanács álláspontjával ellentétben, a felperes szerint e kérdések az érintett fogyasztó számára fontosabbak az esetleges közös célnál és felhasználási módszernél. Ami a vizek és alkoholmentes italok célját és felhasználást illeti, továbbra is a felperes

szerint, az alkoholtartalmú – akár alacsony alkoholtartalommal rendelkező – italok fogyasztása nem zárja ki az alkoholmentes italok (vizek) fogyasztását és fordítva, de ezen italok egyikének fogyasztása nem feltétlenül jár a másik fogyasztásával. Ezenkívül az alkoholtartalmú italok – még az alacsony alkoholtartalmú italok is – általában élvezeti célra, nem pedig szomjúság oltására, még kevésbé az emberi egészség megőrzésére szolgálnak, míg a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő alkoholmentes italok általában vagy – az ásványvizek és szénsavas vizek esetében – akár kizárólag a szomjúság oltására és az emberi egészség megővására szolgálnak. A fogyasztó ugyanis egyre több vizet fogyaszt, nemcsak azért, mert szomjas, hanem az „ép testben ép lélek” üzenet hatására is. Végül a felperes véleménye szerint a szóban forgó áruk nem egymást kiegészítő jellegűek, és nem is versengő jellegűek.

- 38 Az EUIPO osztja a felperes álláspontját, és úgy véli, hogy a szóban forgó áruk különbözők. E tekintetben az EUIPO elismeri, hogy a Törvényszék a 2011. október 5-i ROSALIA DE CASTRO ítéletének (T-421/10, nem tették közzé, EU:T:2011:565) 31. és 32. pontjában úgy ítélte meg, hogy csekély mértékű hasonlóság áll fenn az alkoholtartalmú italok, valamint az ásványvizek és a palackozott vizek között. Mindazonáltal a Törvényszék a 2018. október 4-i Asolo kontra EUIPO A Red Bull (FLÜGEL) ítélet (T-150/17, EU:T:2018:641) 77–85. pontjában eltért ettől az állásponttól. Hasonlóképpen, az EUIPO fellebbezési nagytanácsa a 2019. január 21-i R 1720/2017 G. sz. határozatában úgy határozott, hogy a 32. osztályba tartozó „ásványvizek és szénsavas vizek; alkoholmentes italok, gyümölcsitalok és gyümölcslevek” nem hasonlók a 33. osztályba tartozó „vodka” elnevezésű áruhoz.
- 39 Először is emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások hasonlóságának értékelésénél figyelembe kell venni az áruk vagy szolgáltatások kapcsolatát jellemző összes releváns tényezőt. E tényezők magukban foglalják különösen az áruk vagy szolgáltatások jellegét, rendeltetését, használatát, valamint egymást helyettesítő vagy kiegészítő voltukat. Olyan egyéb tényezőket is figyelembe lehet venni, mint például az érintett termékek értékesítési csatornái (lásd ebben az értelemben: 2007. július 11-i El Corte Inglés kontra OHIM – Bolaños Sabri [PiraÑAM diseño original Juan Bolaños] ítélet, T-443/05, EU:T:2007:219, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 40 Először is, a felperes által előadottakhoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy mivel nem tartalmaznak alkoholt, a bejelentett védjegy árujegyzékébe tartozó „palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)” elnevezésű áruk jellege különbözik a korábbi védjegy árujegyzékébe tartozó valamennyi áru jellegétől.
- 41 Korábban már megállapításra került, hogy azt, hogy valamely ital tartalmaz-e alkoholt, vagy sem, a szóban forgó italok jellegét illetően a teljes uniós nagyközönség jelentős különbségként észleli. Az Európai Unió nagyközönsége figyelmes, és különbséget tesz az alkoholtartalmú italok és az alkoholmentes italok között még akkor is, ha pillanatnyi kedve szerint választ egy italt (2019. december 12-i Super bock group kontra EUIPO – Agus [Crystal] ítélet, T-648/18, nem tették közzé, EU:T:2019:857, 32. pont).
- 42 A Törvényszék azt is kimondta, hogy szükség van az alkoholtartalmú és az alkoholmentes italok közötti különbségtételre, mivel bizonyos fogyasztók nem kívánnak alkoholt fogyasztani, vagy éppen nem is fogyaszthatnak alkoholt (lásd ebben az értelemben: Lidl Stiftung kontra OHIM – Rewe-Zentral [LINDENHOF] ítélet, T-296/02, EU:T:2005:49, 54. pont; 2008. június 18-i MEZZOPANE ítélet, T-175/06, EU:T:2008:212, 79–81. pont; 2018. október 4-i FLÜGEL ítélet, T-150/17, EU:T:2018:641, 82. pont). Kétségtelen, hogy ez utóbbi megállapításokat a német és az osztrák fogyasztókkal kapcsolatban tették (2005. február 15-i LINDENHOF ítélet, T-296/02,

EU:T:2005:49, 45. pont; 2008. június 18-i MEZZOPANE ítélet, T-175/06, EU:T:2008:212, 21. pont; 2018. október 4-i FLÜGEL ítélet, T-150/17, EU:T:2018:641, 69. pont). Meg kell azonban állapítani, hogy egyetlen körülmény sem enged arra következtetni, hogy ez a megállapítás ne vonatkozna arra a spanyol nyelvű átlagfogyasztóra is, aki szintén hozzászólt a korábbi korábbi védjegy árujegyzékébe tartozó alkoholtartalmú italok és a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő „palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)” közötti különbségtételhez, és figyelmes e tekintetben. Így egyrészt a – spanyol nyelvű vagy általában az uniós – fogyasztók nagy többsége számára az alkoholfogyasztás az elfogyasztott mennyiségtől függően olyan bódult állapotot eredményezhet, amely bizonyos válaszreakciók csökkenésében vagy csekélyebb éberségben nyilvánulhat meg. Ez az intézkedés a motorikus képességek megváltozásához (egyensúly- és beszédzavarokhoz), valamint a látómező csökkenéséhez és a távolságok felmérésének nehézségéhez vezethet, ami különösen akkor lehet fontos a mindennapi életben, ha a fogyasztók olyan konkrét tevékenységet kívánnak folytatni, amely bizonyos szintű figyelmet igényel, mint például egy gépjármű vezetése. Márpedig az alkoholfogyasztás hatásai nem jellemzők a palackozott vizek vagy az ásványvizek fogyasztására. Másrészt, a spanyol nyelvű – vagy általában az uniós – közönség nem elhanyagolható része számára az alkoholfogyasztás valódi egészségügyi problémát okozhat.

- 43 Másodszor, amint arra a felperes szintén helyesen hivatkozik, a szóban forgó áruk célja és felhasználása eltérő. Először is, az alkoholtartalmú italokat, az alacsony alkoholtartalmú italokat is ideértve, általában arra szánják, hogy a fogyasztók azok ízét élvezzék, nem pedig a szomjúság oltására. Továbbá az olyan alkoholtartalmú italok fogyasztása, amelyek a korábbi védjegy árujegyzékében szerepelnek, nem elégíti ki életszükségletet, sőt károsíthatja az egészséget. Ezenkívül, amint arra a felperes helyesen rámutatott, a korábbi védjegy árujegyzékébe tartozó alkoholtartalmú italok, de még az alacsony alkoholtartalommal rendelkező italok is, általában kevésbé könnyűek és jelentősen drágábbak, mint a „palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)” elnevezésű italok. Végül a korábbi védjegy árujegyzékébe tartozó italokat különleges alkalmakkor, nem pedig napi rendszerességgel fogyasztják.
- 44 Ezzel szemben a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő „palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)” elnevezésű italok többek között a szomjúság oltására szolgálnak (lásd egyrészt a habzóborok, másrészt az ásványvizek és szénsavas vizek, valamint egyéb alkoholmentes italok vonatkozásában: 2005. február 15-i LINDENHOF ítélet, T-296/02, EU:T:2005:49, 55. pont). Márpedig a vízfogyasztás az egyik életszükségletnek felel meg, és a víz napi többszöri bevitele valójában alapszükségletnek minősül (lásd még a megtámadott határozat 27. pontját). Az ásványvizek a vizek kategóriájának csak egyik alkategóriáját alkotják. Mindennapi fogyasztási cikkekről van szó.
- 45 Harmadszor, a szóban forgó áruk nem állnak egymást kiegészítő kapcsolatban egymással.
- 46 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a kiegészítő áruk vagy szolgáltatások olyan, egymással szoros kapcsolatban álló áruk vagy szolgáltatások, amelyek egyike annyira nélkülözhetetlen vagy fontos a másik használatához, hogy a fogyasztók azt gondolhatják, hogy ugyanazon vállalkozás felel ezen áruk előállításáért vagy szolgáltatások nyújtásáért (2005. március 1-jei Sergio Rossi kontra OHIM ítélet, T-169/03, EU:T:2005:72, 60. pont; 2007. július 11-i PiraÑAM diseño original Juan Bolaños ítélet, T-443/05, EU:T:2007:219, 48. pont; lásd még: 2009. január 22-i easyHotel ítélet, T-316/07, EU:T:2009:14, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 47 Márpedig a szóban forgó áruk nem kapcsolódnak szorosan egymáshoz abban az értelemben, hogy egyik megvásárlása nélkülözhetetlen vagy fontos lenne a másik használatához. Nem lehet ugyanis úgy tekinteni, hogy a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő, 32. osztályba tartozó „palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)” elnevezésű áruk valamelyikének vásárlója kötelességének érzi, hogy a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő, 33. osztályba tartozó valamely árut megvásárolja, vagy fordítva (lásd egyrészről a borokra, másrészről az ásványvizekre és szénsavas vizekre, valamint egyéb alkoholmentes italokra vonatkozóan: 2008. június 18-i MEZZOPANE ítélet, T-175/06, EU:T:2008:212, 84. pont).
- 48 Kétségtelen, hogy a megtámadott határozat 28. pontjából az következik, hogy a „magasabb alkoholtartalmú italok” „a szomjúság oltása vagy hidratálás céljából vízzel [...] kombinálhatók”. Mindazonáltal a fellebbezési tanács szerint „[a]z a tény, hogy a víz közvetlenül a természetből származó termék, és hogy az alkoholtartalmú italokat az előállításuk során feldolgozták, azt sem jelenti, hogy a vásárlóközönség nem tekintheti úgy, hogy azok kereskedelmi származása azonos, vagy hogy gazdasági kapcsolat áll fenn a származásuk között”. Ezen érvelés alapján és figyelembe véve a megtámadott határozat 19. pontjában említett körülményeket, nevezetesen azt, hogy a fellebbezési tanács többek között a „kiegészítő jelleg” ítélezési gyakorlatban kialakított kritériumát kívánta alkalmazni, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat 28. pontjában a fellebbezési tanács annak bizonyítására törekedett, hogy egyrészről a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő alkoholos italok (sörök kivételével), másrészt a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő ásványvizek keverésének lehetősége folytán kiegészítő jellegű kapcsolat áll fenn ezen áruk között, és ezért „csekély mértékben hasonló” (lásd a megtámadott határozat 29. pontját).
- 49 Ezen érvelés azonban a jelen ügyben nem fogadható el.
- 50 Először is, a kiegészítő jelleg olyan értelmezése, mint amely az alkoholtartalmú italok és az ásványvizek összekeverésének pusztán lehetőségére vonatkozik, nehezen egyeztethető össze a kiegészítő jellegnek a fenti 46. pontban hivatkozott ítélezési gyakorlatból következő fogalmával.
- 51 A kiegészítő jelleg fogalma nem egyszerűen az áruk összekeverésének lehetőségére vonatkozik, hanem a fenti 46. pontban meghatározott „szoros kapcsolat” fennállásával kapcsolatos. E „szoros kapcsolat” úgy kell érteni, hogy az egyik áru nélkülözhetetlen vagy fontos a másik használatához (2005. március 1-jei SISSI ROSSI ítélet, T-169/03, EU:T:2005:72, 60. pont).
- 52 Márpedig nem állapítható meg, hogy a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő, 32. osztályba tartozó áruk megvásárlása vagy fogyasztása nélkülözhetetlen a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő, 33. osztályba tartozó alkoholtartalmú italok megvásárlásához vagy fogyasztásához, és fordítva. Ugyanígy nem állapítható meg, hogy a 32. osztályba tartozó említett áruk fogyasztása jelentőséggel bír a korábbi védjegy árujegyzékébe tartozó, 33. osztályba tartozó alkoholtartalmú italok fogyasztása szempontjából.
- 53 Másodszor és mindenestre, kétségtelenül igaz, hogy a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő és a 32. osztályba tartozó „palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)” elnevezésű italok gyakran keverhetők számos, a korábbi védjegy árujegyzékébe tartozó, 33. osztályba tartozó itallal. Általában ugyanis számos fajta alkoholtartalmú és alkoholmentes italt keverhetnek össze, fogyaszthatnak, sőt forgalmazhatnak együtt, akár ugyanabban a létesítményben, akár előre összekevert, alkoholtartalmú italként.

- 54 Mindazonáltal e lehetőség nem szünteti meg a szóban forgó áruk között fennálló, az alkohol jelenlétéből vagy hiányából eredő különbséget. Ráadásul, ha úgy tekintjük, hogy ezen árukategóriák pusztán abból kifolyólag hasonlónak minősülnek, hogy ezen áruk egymással keverhetők és kevert formában fogyaszthatók, noha rendeltetésük szerint azokat nem ugyanolyan körülmények között, nem ugyanolyan lelkiállapotban, és adott esetben nem ugyanazon kategóriákba tartozó fogyasztók fogyasztják, azzal jelentős számú, „italnak” minősíthető árut sorolnánk egy és ugyanazon kategóriába a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének alkalmazásában (2005. február 15-i LINDENHOF ítélet, T-296/02, EU:T:2005:49, 57. pont; 2018. október 4-i FLÜGEL ítélet, T-150/17, EU:T:2018:641, 80. pont).
- 55 Végül, mivel a megtámadott határozat 23. pontjában a fellebbezési tanács említette a pastist, anélkül azonban, hogy e tekintetben pontos következtetéseket vont volna le, a következő tényezőket kell kiemelni. Kétségtelen, hogy a pastist csak azt követően fogyasztják, hogy azt szükségszerűen vízzel keverték. Ezt az italt azonban általában nem (szénsavas) ásványvízzel, hanem csapvízzel keverik. Márpedig a felperes nem tüntette fel, hogy a bejelentett védjegyet csapvíz vonatkozásában kívánja lajstromoztatni. Ez a helyzet egyébként a raki és az abszint esetében is, mivel ezeket az italokat főszabály szerint azt követően fogyasztják, hogy azokat csapvízzel keverték. Nem tekinthető tehát úgy, hogy a pastis és a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő vizek egymást kiegészítő jellegűek.
- 56 Negyedszer, ami a szóban forgó áruk versengő jellegét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint ahhoz, hogy a termékeket versengőnek lehessen tekinteni, helyettesíthetőségi viszonyban kell állniuk egymással (lásd: 2017. február 17-i Hernández Zamora kontra EUIPO – Rosen Tantau [Paloma] ítélet, T-369/15, nem tették közzé, EU:T:2017:106, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 57 Márpedig először is a számos fogyasztó által egészségügyi okokból elkerült és ízbeli különbséget is eredményező alkohol jelenlétéből vagy hiányából eredő különbség miatt nem vonható le az a következtetés, hogy a spanyol nyelvű átlagfogyasztó a szóban forgó termékeket egymással felcserélhetőnek fogja tekinteni. Valójában az alkohol jelenlétéből vagy hiányából eredő különbség és az ízbeli különbség azzal a következménnyel jár, hogy általában az ásványvíz beszerzésére törekvő, spanyol nyelvű átlagfogyasztó nem fogja ezt az árut a 33. osztályba tartozó, szóban forgó italokkal összehasonlítani. Vagy ásványvizet vesz, vagy ezen alkoholtartalmú italok egyikét szerzi be (lásd analógia útján: 2008. június 18-i MEZZOPANE ítélet (T-175/06, EU:T:2008:212, 85. pont).
- 58 Ez utóbbi megállapítást megerősíti a 2005. február 15-i LINDENHOF ítéletből (T-296/02, EU:T:2005:49) eredő ítélkezési gyakorlat, amelyben megállapításra került, hogy a habzóborok nem tekinthetők úgy, mint amelyek az alkoholmentes italokkal versengenek, mivel a habzóborok csak atipikus helyettesítői a 32. osztályba tartozó „sörök, sörtartalmú italkeverékek, ásvány- és szénsavas vizek, valamint egyéb alkoholmentes italok; gyümölcsitalok és gyümölcslevek, zöldséglevek; szörpök és egyéb készítmények italok előállításához; tejsavó alapú italok [...]” elnevezésű áruknak (2005. február 15-i LINDENHOF ítélet, T-296/02, EU:T:2005:49, 2. és 56. pont).
- 59 Végül ugyanezen ítélkezési gyakorlat megállapította azt is, hogy az német átlagfogyasztó normálisnak fogja tartani azt, és ezért számítani is fog arra, hogy egyfelől a habzóborok, másfelől az „ásvány- és szénsavas vizek, valamint egyéb alkoholmentes italok; gyümölcsitalok és gyümölcslevek” különböző vállalkozásoktól származnak (2005. február 15-i LINDENHOF ítélet, T-296/02, EU:T:2005:49, 51. pont). A Törvényszék hozzátette, hogy a habzóborokat és a fent

említett italokat nem lehet úgy tekinteni, mint amelyek ugyanabba az italcsaládba tartoznak, vagy még inkább, mint amelyek az italok általános termékkálájának olyan tagjai, amelyek azonos kereskedelmi eredetűnek minősülhetnek (2005. február 15-i LINDENHOF ítélet, T-296/02, EU:T:2005:49, 51. pont).

- 60 Márpedig ez utóbbi értékelés átültethető a jelen ügyre. A spanyol nyelvű – és egyébként valamennyi uniós – átlagfogyasztó ugyanis egyfelől a szénsavas vagy nem szénsavas ásványvíz, másfelől a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő alkoholtartalmú italok esetében nem számít arra, hogy ezen italok kereskedelmi származása azonos.
- 61 Másodszor meg kell állapítani, hogy az ár döntő befolyással lehet az áruk helyettesíthetőségének kérdésére.
- 62 Így megállapításra került, hogy a különböző borok közötti jelentős minőségi különbség, és ebből következő árkülönbség miatt a népszerű és nagy mennyiségben fogyasztott italnak számító sör és a bor közötti meghatározó versenyviszonyt a nagyközönség számára legelérhetőbb, és ezért általánosságban a legkisebb alkoholtartalmú és legolcsóbb borok tekintetében kell megállapítani (1983. július 12-i Bizottság kontra Egyesült Királyság ítélet, 170/78, EU:C:1983:202, 8. pont; 1987. július 9-i, Bizottság kontra Belgium ítélet, 356/85, EU:C:1987:353, 10. pont; 1999. június 17-i Socridis ítélet, C-166/98, EU:C:1999:316, 18. pont).
- 63 Márpedig ez érvényes a szóban forgó árukra is. A bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő és a 32. osztályba tartozó „palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)” elnevezésű italok ugyanis határozottan olcsóbbak, mint a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő, a 33. osztályba tartozó „alkoholos italok (sörök kivételével); borok; habzóbor, pezsgő; likőrök; szeszes italok; brandy, borpárlat” elnevezésű áruk. Amennyiben a Bíróságnak a fenti 62. pontban kifejtett érvelése alkalmazandó, meg kell állapítani, hogy az ár szempontjából a szóban forgó termékek nem helyettesíthetők egymással.
- 64 Meg kell állapítani, hogy a szóban forgó áruk nem versengő jellegűek.
- 65 Ötödször, a szóban forgó áruk forgalmazási csatornáit illetően meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 24. pontjában említett azon tény, hogy ezen áruk „ugyanazon létesítményekben” értékesíthetők, nem teszi lehetővé azon következtetésének alátámasztását, miszerint az említett áruk csekély mértékben hasonlóak.
- 66 A Törvényszéknek korábban már állást kellett foglalnia a 32. és 33. osztályba tartozó áruk értékesítési csatornáiról, mint az ezen áruk közötti hasonlóság mértékének értékelése során figyelembe veendő tényezőről.
- 67 Így megállapításra került, hogy a 32. és 33. osztályba tartozó áruk általában széles körű forgalmazás tárgyát képezik, a nagy áruházak élelmiszerrészlegétől a bárokig és kávézóig (2005. március 9-i Hai ítélet, T-33/03, EU:T:2005:89, 44. pont). E megállapítás alapján a Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy a 33. osztályba tartozó áruk olyan mértékben kapcsolódnak a 32. osztályba tartozó árukhoz, hogy azokat „hasonlóknak” kell tekinteni (2005. március 9-i Hai ítélet, T-33/03, EU:T:2005:89, 46. pont).
- 68 Ezenfelül a 2008. június 18-i MEZZOPANE ítélet (T-175/06, EU:T:2008:212) 82. pontjában a Törvényszék lényegében megállapította, hogy a borok mint „alkoholtartalmú italok” mind az áruházakban, mind az itallapokon világosan elkülönülnek az „alkoholmentes italoktól”, és hogy az

átlagfogyasztó megszokta az alkoholtartalmú és az alkoholmentes italok szétválasztását. A Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy a bort és az alkoholmentes italokat „nem hasonlóknak” kell tekinteni.

- 69 Végül a 2011. október 5-i ROSALIA DE CASTRO ítéletében (T-421/10, nem tették közzé, EU:T:2011:565) a Törvényszék – miközben emlékeztetett a fenti 67. pontban említett ítélkezési gyakorlatban tett azon megállapításra, hogy az alkoholmentes italokat gyakran értékesítik és fogyasztják alkoholtartalmú italokkal együtt, valamint hogy azok általában széles körű forgalmazás tárgyát képezik, a nagy áruházak élelmiszerrészlegétől a bárókig és kávézókig –, hangsúlyozta, hogy az említett italok különböző jellemzőkkel is rendelkeznek. A Törvényszék arra is rámutatott, hogy míg az alkoholtartalmú italokat általában különleges alkalmakkor és társasági eseményeken fogyasztják, a vizet és az alkoholmentes italokat naponta fogyasztják. Ezenfelül hangsúlyozta, hogy a vízfogyasztás az egyik életszükségletnek felel meg, és hogy a feltételezetten szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagfogyasztó érzékeny az alkoholtartalmú és az alkoholmentes italok közötti különbségtételre, ami azért szükséges, mivel egyes fogyasztók nem kívánnak alkoholt fogyasztani, sőt nem is fogyaszthatnak alkoholt. E tényezőkre tekintettel a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az e két árutípus közötti hasonlóságot csak „csekélynek” lehet tekinteni (2011. október 5-i ROSALIA DE CASTRO ítélet, T-421/10, nem tették közzé, EU:T:2011:565, 31. és 32. pont).
- 70 Tekintettel a Törvényszék ítélkezési gyakorlatában az értékesítési csatornához kapcsolódó kritérium alkalmazását illetően adott különböző válaszokra, a jelen ítéletet illetően meg kell állapítani, hogy ellentétben azzal, ami a 2005. március 9-i Hai ítélet (T-33/03, EU:T:2005:89) 44. pontjából és a 2011. október 5-i ROSALIA DE CASTRO ítélet (T-421/10, nem tették közzé, EU:T:2011:565) 32. pontjából kitűnik, azon egyszerű tény, hogy a 32. és a 33. osztályba tartozó áruk általában széles körű forgalmazás tárgyát képezik, a nagy áruházak élelmiszerrészlegétől a bárókig és kávézókig, önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy a 32. és a 33. osztályba tartozó árukat csekély mértékben hasonlóknak, sőt hasonlóknak „kell” tekinteni.
- 71 Valójában ugyanis, ahogyan az értékesítési csatornához kapcsolódó kritérium alkalmazását illetően jóval a 2005. március 9-i Hai ítélet (T-33/03, EU:T:2005:89) és a 2011. október 5-i ROSALIA DE CASTRO ítélet (T-421/10, nem tették közzé, EU:T:2011:565) kihirdetését megelőzően kialakított ítélkezési gyakorlatból kitűnik, az a tény, hogy a szóban forgó árukat ugyanazokban a kereskedelmi létesítményekben – így például nagy áruházakban, illetve szupermarketekben – árusíthatják, nem bír különösebb jelentőséggel, mivel ezeken az elárúsítóhelyeken igen különböző jellegű áruk találhatóak anélkül, hogy a fogyasztók automatikusan azonos eredetűnek gondolnák azokat (2004. december 13-i El Corte Inglés kontra OHIM – Pucci [EMILIO PUCCI] ítélet, T-8/03, EBHT, EU:T:2004:358, 43 pont).
- 72 Mivel ez az ítélkezési gyakorlat megerősítést nyert (a 2010. március 24-i 2nine kontra OHIM – Pacific Sunwear of California [nollie] ítélet, T-364/08, nem tették közzé, EU:T:2010:115, 40. pont; 2015. július 2-i BH Stores kontra OHIM – Alex Toys [ALEX] ítélet, T-657/13, EU:T:2015:449, 83. pont) úgy tekinthető, hogy az állandó.
- 73 Az ítélkezési gyakorlat azt is pontosította, hogy kizárólag az áruknak az ezen üzletek ugyanazon polcán való jelenléte utalhat azok hasonlóságára (2017. február 17-i Paloma ítélet, T-369/15, nem tették közzé, EU:T:2017:106, 28. pont).

- 74 Végül emlékeztetni kell arra, hogy egyrészt a habzóborokat, másrészt a „palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)” elnevezésű italokat mind az üzletekben, mind az itallapokon egymás mellett értékesítik (lásd ebben az értelemben: 2005. február 15-i LINDENHOF ítélet, T-296/02, EU:T:2005:49, 50. pont). Ez nemcsak a fenti ítélet alapjául szolgáló ügyben szóban forgó habzóborokra vonatkozik, hanem a jelen ügyben szóban forgó, a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő valamennyi alkoholtartalmú italra is.
- 75 Márpedig ritka kivételektől eltekintve a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő, 32. osztályba tartozó „palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)” elnevezésű italokat és a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő, a 33. osztályba tartozó „alkoholos italok (sörök kivételével); borok; habzóbor, pezsgő; likőrök; szeszes italok; brandy, borpárlat” elnevezésű árukat kétségtől a szupermarketek szomszédos polcain de nem ugyanazokon a polcokon árúsítják.
- 76 Végül, mivel a Törvényszék a bárokra és a kávézókra hivatkozott (2005. március 9-i Hai ítélet, T-33/03, EU:T:2005:89, 44. pont; 2011. október 5-i ROSALIA DE CASTRO ítélet, T-421/10, nem tették közzé, EU:T:2011:565, 31. pont), igaz, hogy e létesítmények általában valamennyi szóban forgó terméket kínálnak, és gyakran ugyanannál a pultnál. A spanyol nyelvű fogyasztó ugyanakkor továbbra is figyelmet fordít az ezen árukategóriák között fennálló különbségekre, különösen az alkohol jelenlétére vagy hiányára, így azon egyszerű tény, hogy azokat ugyanannál a pultnál kínálnak, nem jelentősebb az ezen áruk közötti különbségeknél.
- 77 A fenti megállapítások összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy – a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 29. pontjában állítottakkal ellentétben – a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő, 32. osztályba tartozó „palackozott víz; nem gyógyhatású ásványvíz; ásványvíz (italok)” elnevezésű italok nem mutatnak csekély mértékű hasonlóságot a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő, 33. osztályba tartozó „alkoholos italok (sörök kivételével); borok; habzóbor, pezsgő; likőrök; szeszes italok; brandy, borpárlat” elnevezésű árukkal. Ezen árukat ellenben különbözőeknek kell tekinteni.
- 78 A fenti 24. pontban kifejtettek fényében, vagyis arra a szabályra tekintettel, amely szerint lényegében az ütköző védjegyekkel jelölt áruk vagy szolgáltatások azonosságának vagy hasonlóságának bizonyítása elengedhetetlen feltétele a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett összetéveszthetőség fennállásának, a megtámadott határozatot érintő értékelési hiba következtében a felperes jogalapjának helyt kell adni.
- 79 Következésképpen helyt kell adni a felperes által hivatkozott jogalaprak, és ezért hatályon kívül kell helyezni a megtámadott határozatot, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy az ütköző megjelölések hasonlók-e, vagy sem.

A költségekről

- 80 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel az EUIPO pervesztes lett, a felperes és az EUIPO kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) negyedik fellebbezési tanácsának 2020. január 20-i határozatát (R 2524/2018-4. sz. ügy) hatályon kívül helyezi.**
- 2) A Törvényszék az EUIPO-t kötelezi a költségek viselésére.**

Tomljenović

Schalin

Škvařilová-Pelzl

Kihirdetve Luxembourgban, a 2021. szeptember 22-i nyilvános ülésen.

Aláírások